Vedkommende en mindre Frist end 3 Uger til derefter at anmelde deres Forlangende om Udsættelse for Lægdsforstanderen, idet der bør gives dem tilstrækkelig Tid til at overveie Sagen og raadføre sig derom med deres Forældre og Foresatte, hvad der let kan medtage en Tid af 3 Uger, især i saadanne Tilfælde, hvor de opholde sig borte fra Hjemmet. Med disse faa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det af mig stillede Ændringsforslag til det høie Things Vedtagelse.

Tscherning: Jeg er bange for, at det ærede Medlem, hvis hans Forslag bliver vedtaget, ikke naaer det, han vil naae, men ganske sikkert, saavidt jeg kan skjønne, kun naae, at Loven ikke bliver til at forstaae. Skulde der hjælpes Noget, skulde Ændringsforslaget bøde paa, hvad han synes især at frygte for, at Vedkommende ikke faae tilstrækkelig Tid til at overlægge, om de skulle forlange Udsættelse eller ikke, saa vilde der blot være at sætte en længere Tidsfrist, istedetfor 3 Uger 4 eller 5 Uger eller lignende, thi det vil ikke kunne hjælpe dem, om Loven ogsaa bliver bekjendtgjort i betimelig Tid. Hvorvidt 3 Uger ere tilstrækkelige, kan jeg ikke have nogen Mening om, det kan gjerne være, at det er en temmelig kort Tid. Jeg har kun villet gjøre den ærede Forslagsstiller opmærksom paa, at gjennem hans her fremsatte Forslag vil hans Hensigt neppe naaes.

Naar de ærede Herrer ville erindre, hvad der foregik ved 1ste Behandling, ville de vide, at jeg gjorde opmærksom paa, at det vilde være en for haard Betingelse, der her stilles, for at opnaae et Gode, som under almindelige Forhold tilkom Alle, nemlig, at den, der nu fik Udsættelse skulde til den Tid, da han saa skulde aftjene sin Værnepligt, forlods udskrives. Dette har jeg søgt at rette paa ved det Ændringsforslag, som her foreligger, og som gaaer ud paa at tage denne Sag ganske simpelt og betragte den Lodtrækning, der nu er tilstede, som lovlig tilstede, saa at Enhver beholder det Nummer, han har faaet ved Lodtrækningen, ved hvilken Session han end kommer til at trække, Noget, der er let at ordne, idet de Lodder, som disse Personer allerede have, ikke blive lagte i til Lodtrækningen, saa at altsaa kun de Nummere komme til Trækning, som ikke allerede ere trukne, og Trækningen derefter gaaer for sig paa almindelig Maade, hvorved hverken Nogen faaer bedre eller slettere Vilkaar, end han engang har faaet. Naar man vil gjennemgaae Ændringsforslaget, vil man see, at det er fuldkommen svarende til denne Hensigt. Den første Deel af Loven, som jeg har ladet blive staaende, gaaer ud paa under visse Betingelser at indrømme, at de, der have trukket Lod, skulle behandles, som om de havde været stillede for en Session uden at have trukket Lod, og denne Indrømmelse gjøres dem paa Grund af de særlige Omstændigheder. Den Bestemmelse, der hører her hen, afsluttes paa det Sted, hvor jeg foreslaaer, at der skal sættes Punktum efter Ordet „berettigede", og hermed er hele den første Bestemmelse afgjort. Deraf veed altsaa Enhver, der allerede har trukket sit Nummer ved Sessionen: Du kan faae Udsættelse under visse Betingelser, det vil sige, naar Du inden 3 Uger melder det til Lægsforstanderen. Nu komme vi til den sidste Deel af Loven, som siger, hvorledes der skal forholdes med dem, der have faaet denne Udsættelse. Istedetfor at det af Ministeriet er foreslaaet, at de skulle behandles som forlods udskrevne, er det, at jeg fastholder, at deres Nummere ogsaa skulle gjælde paa den endelige Session, hvorpaa de skulle træde frem. Man vil see, at intet Menneske derved bliver hverken forrykket eller tilsidesat i de Rettigheder, der gjælde under almindelige Omstændigheder. Der har været opkastet nogen Tvivl om Rigtigheden af Redactionen af mit Ændringsforslag. Det hedder deri: „Paa Sessionen for det Aar, til hvilken nogen af dette Mandskab maatte have erholdt Udsættelse o. s. v." I Loven hedder det: „Dog at de i saa Fald blive paa Sessionen for det Aar, til hvilket". . . . Der er altsaa den Forskjel, at mit Pronomen „hvilken" henviser til Sessionen, og Regjeringens Pronomen „hvilket" til Aaret; forresten er det de samme Udtryk, jeg har betjent mig af. Men nu falder i denne Henseende „Aaret" og „Sessionen" sammen. Sessionen bestaaer for et vist Aar, og det er til dette Aar, altsaa til denne Session, at Udsættelsen er forlangt; jeg troer